PLANETA ZEILOR

de Balin Feri

Nu ştiu dacă are sens să mă prezint pentru că mă cunoaşte cam toată lumea, dar am s-o fac totuşi. Sunt Koros Kildred Kant, cel numit TriKa de către apropiaţi pe când mai aveam încă prieteni, Răzbunător de către cei trecuţi de şaptezeci de ani şi Killer de noile generaţii.

Nu am dat nici o declaraţie nimănui de mai bine de patruzeci de ani şi nu aş fi renunţat la tăcere nici acum, dacă nu aş fi citit de curând articolul apărut în “Turistul Spaţial”, cel intitulat “Suntem sălbatici”, sub semnătura redactorului şef adjunct Mario Vass.

E drept că în decursul celor patru decenii de când locuiesc pe faţa nevăzută a Lunii am avut ocazia să citesc opinii care mai de care despre ce s-a întâmplat în realitate pe Hell şi nu am comentat niciodată în nici un fel cele citite, nu pentru că ar fi fost ceva adevărat în presupunerile acelor ziarişti, scriitori sau bloggeri ci pentru că mi s-a interzis categoric să fac destăinuiri. Acum sunt însă bătrân, zilele îmi sunt numărate şi nu-mi mai pasă de ameninţările nimănui. Lucru mai rău decât să mor nu mi se poate întâmpla, şi-n concluzie pot vorbi. Nu pentru că aş vrea să fiu recunoscut erou, nici pentru a vă obliga să-mi amintiţi numele la cursurile de istorie şi nici pentru că m-ar deranja în mod deosebit că sunt considerat criminal, ci pentru că voi nu aveţi habar pe ce lume trăiţi. Mi-am dat seama de asta citind cele scrise de Mario, căruia nu numai că nu-i port pică ci, sincer, îl compătimesc. El crede că şi-a ales cea mai frumoasă meserie din moment ce are ocazia să călătorească de pe o planetă pe alta pentru a scrie despre posibile destinaţii de vacanţă. Ceea ce nu ştie nici el şi nu ştiţi nici voi, cei care vă grăbiţi să plătiţi sume fabuloase pentru a vizita Cupola Statuilor de Plastic de pe Hell, Biblioteca de Piatră de pe Archi 9 sau Cristalul Cântător din peştera scufundată de pe Marty, este că vizitaţi de fapt posibile iaduri adormite ce oricând se pot trezi. Vouă spaţiul vi se pare un loc sigur şi planetele îndepărtate vă atrag ca un magnet pentru că aşa aţi fost educaţi. Sunteţi încurajaţi să mergeţi, să umblaţi, să vedeţi, să vă distraţi, mai ales că sunteţi dispuşi să şi plătiţi pentru asta. Dacă vi se întâmplă ceva, atunci guvernul şi armata obţin nişte date în plus

pentru a se apropia de soluţionarea misterelor şi asta este tot ce-i interesează.

De ce credeţi că vi se permite să vizitaţi de exemplu Biblioteca de Piatră? Timp de două sute de ani au încercat oamenii de ştiinţă să dezlege misterul, să găsească un sens al simbolurilor încrustate în acei munţi ori măcar să afle din ce material sunt făcuţi, dar nu au reuşit. Nu are nimeni nici cel mai mic habar despre natura simbolurilor, despre cine sau când le-a făcut sau pentru ce, chiar mai mult, nu ştim nici măcar dacă nu cumva sunt forme de viaţă străine nouă, într-atât de străine încât nu reuşim să le recunoaştem ca atare. Totuşi vi se permite să vă fâţâiţi pe acolo.

Noi vedem nişte simboluri încrustate în munţi clădiţi dintr-un material necunoscut şi-i zicem Bibliotecă. Dar dacă acei munţi sunt vii şi acele simboluri sunt tatauaje care indică importanţa individului în cadrul grupului sau reprezintă o numărătoare secretă prin care fiinţa contabilizează numărul celor mulţi şi proşti cu care s-a hrănit? Dacă acei munţi sunt de fapt artefacte lăsate de o inteligenţă artIficială pentru a le teleporta cu regularitate forme de viaţă străine pe care să le studieze ori să le expună după împăiere într-un muzeu? Dacă acei munţi sunt aparate capabile să extragă toate informaţiile din creierul unui om şi rasa care i-a conceput se pregăteşte de invazie? Ştiţi că nu mai puţin de nouă expediţii au dispărut pe Archi 9, cu toate că batalioane întregi de soldaţi asigurau siguranţa cercetătorilor, ştiţi şi că nu a rămas în urma lor nici măcar un ac sau un fir de păr, ştiţi – chiar dacă nu din surse oficiale – că şi în ziua de azi aproape un sfert dintre turişti nu se mai întorc, totuşi nimeni nu declară că Archi 9 reprezintă un potenţial pericol şi nimeni nu opreşte fluxul continuu de turişti. De ce credeţi? Gândiţi-vă mai bine înainte de a mă judeca pe mine pentru ce am făcut. Sau încercaţi măcar să mă înţelegeţi. Eu am reuşit să rămân în viaţă atunci când iadul s-a declanşat şi am avut un noroc teribil pentru că mi-a venit o idee salvatoare atunci când soarta mea şi a puţinilor oameni care mai erau în viaţă depindea de mine. Credeţi însă că asta se va întâmpla de fiecare dată? Credeţi că omenirea va avea mereu norocul ca omul potrivit să se nimerescă exact la locul potrivit şi să-i treacă prin cap gândurile potrivite? Eu nu cred, de asta m-am decis să vorbesc.

M-am născut în 2789, după cum prea bine ştiu cei care s-au arătat interesaţi de persoana mea. Provin dintr-o familie săracă, părinţilor mei li s-a permis să aibă un singur copil şi nici aceluia nu i-au putut asigura pregătirea până la capăt. Aşa se face că am făcut liceul, apoi am urmat cursurile unei facultăţi de chimie alimentară. Nici aia nu aş fi reuşit s-o termin dacă nu semnam un contract pe douăzeci de ani cu armata. Aşa mi-am luat diploma, banii rămaşi i-am depus într-un cont şi m-am îmbrăcat în soldat. Aveam douăzeci şi trei de ani când am intrat în clădirea infanteriei spaţiale şi treizeci când am ieşit. Am început ca un puţoi oarecare, nu ştiam nimic despre lupte corp la corp sau despre arme, dar eram convins că în două-trei săptămâni îmi voi egala instructorii şi am fost foarte dezamăgit că, şi după doi ani, luam bătaie ca în prima zi. Când au terminat cu noi, după şapte ani, eram maşini de ucis. Oricare dintre noi era capabil să omoare cu mâinile goale orice formă de viaţă cunoscută, ceea ce ne făcea să fim siguri de noi. În orice caz, din punct de vedere fizic şi psihic am fost împinşi până la limită, la orice semn de agresiune corpul nostru răspundea din reflex şi ne mişcam atât de repede încât ochiul nu ne putea urmări. Ne simţeam semizei în comparaţie cu oamenii obişnuiţi şi aşa şi eram, dar acolo unde am fost duşi în misiune locuiau înşişi zeii iadului. Noi nu am ştiut şi am plecat zâmbind, convinşi că vom face ordine în numele Pământului şi că vom impune cu forţa voinţa conducătorilor noştri.

Am fost transportaţi pe orbită şi îmbarcaţi pe Solaris 16, o navă militară de clasa C. Nu ştiu dacă sunteţi familiarizaţi cu tehnica militară veche, aşa că vă dau câteva detalii despre Solaris. A fost cea mai mare navă construită vreodată de omenire, avea 4800 de metri lungime şi 1200 de metri diametru, transporta 200.000 de soldaţi, 600.000 de colonişti, 40.000 de oameni de ştiinţă; cu echipaj şi personal de întreţinere numărul oamenilor de la bord ajungea la peste un milion. Noi soldaţii, coloniştii şi cercetătorii am fost criogenizaţi pe toată durata de treizeci şi trei de ani a călătoriei, pe când ceilalţi au fost împărţiţi în trei ture. Fiecare urma să-şi îndeplinească datoria timp de unsprezece ani mergând către Hell şi tot atât la întoarcere. Din păcate pentru noi, primele nave dotate cu motoare capabile să efectueze salturi cuantice au fost construite când noi eram deja pe orbită la destinaţie, la aproape

treizeci de ani-lumină de casă. Acolo unde ne aştepta o întreagă planetă să fie explorată, studiată, luată în stăpânire, terraformată şi exploatată.

Denumirea de Hell i-a fost dată planetei de cei patru supravieţuitori de pe Explorer care au reuşit să ajungă până la ea cu ultimele resurse ale navetei de salvare, după ce nava le-a fost distrusă de o cometă rătăcită în spaţiul interstelar. De pe orbită au făcut nişte măsurători, au aflat că atmosfera este respirabilă, că temperatura la suprafaţă variază între 80 de grade Celsius la ecuator şi 45 la poli şi că există viaţă. Imaginile trimise de ei către Pământ arătau nişte copaci piperniciţi ce creşteau în pâlcuri pe un sol deşertic. Şi-au transmis cu exactitate poziţia şi situaţia, au cerut ajutor apoi au încercat să aterizeze undeva în zona Polului Nord considerând că acolo ar avea o şansă de supravieţuire până la sosirea noastră. Calculele lor nu erau total rupte de realitate, pentru că navetele de salvare erau dotate, pe lângă sistemele de menţinere a vieţii, şi cu o rezervă minimă de hrană, precum şi cu seminţe tocmai pentru cazurile de acest gen. După ce au încercat aterizarea nu au mai dat nici un semn de viaţă, ceea ce putea însemna ori că nu au reuşit să ajungă jos în viaţă, ori că nava li s-a avariat la aterizare şi nu mai puteau transmite nimic. Noi în orice caz speram să găsim în viaţă măcar unul dintre ei, ar fi avut aproape optzeci de ani, dar după ce şi-a trăit jumătate din viaţă pe acea planetă cunoştinţele lui ne-ar fi fost de mare ajutor. Nu am avut însă norocul acesta, tot ce a reuşit să identifice echipajul de pe Solaris a fost naveta părăsită a supravieţuitorilor. Au poziţionat enorma noastră astronava pe orbită geosincronă, au readus la viaţă oamenii de ştiinţă şi au ţinut sub observaţie naveta timp de două săptămâni fără însă ca ceva să se fi mişcat în jur. Între timp s-au refăcut toate măsurătorile, s-au centralizat datele şi au fost expediate către Pământ. Pentru recuperarea navetei au trezit un pluton de soldaţi pe când noi ceilalţi ne dormeam somnul profund. Dacă ar fi decurs lucrurile bine, nici măcar nu am fi aflat că am făcut acea călătorie, ne-am fi trezit înapoi pe Pământ, ne-am fi încasat cecurile şi am fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. În loc de asta am fost decriogenizaţi la nici o oră după ce primul pluton a aterizat pe suprafaţa planetei. Din cei patruzeci de soldaţi nu mai trăia nici unul şi cu tot antrenamentul băgat în noi, doar doi

au reuşit să-şi folosească arma înainte de a muri, nici ei nu pentru a trage în vreun adversar ci pentru că degetul li s-a încleştat peste trăgaciul armei în clipa morţii.

Asta spune multe despre fiinţele ce trăiau pe Hell. Cei care au ales acest nume s-au gândit doar la căldura excesivă şi nici prin cap nu le-a trecut că adevărata natură a iadului este determinată de diavoli, şi nu de căldură. Dar nici noi nu ne-am gândit, au fost trimişi acei primi patruzeci de soldaţi la moarte sigură doar pentru că suntem captivi ai gândirii noastre omeneşti. Vedem un lucru, îl identificăm, îl asemuim cu ce cunoaştem, stabilim legături pe baza a ceea ce am cunoscut înainte şi credem că ne-am apropiat de adevăr. Iar când natura ne dovedeşte că nu ţine cont de ce ne închipuim noi cu mintea noastră obişnuită să analizeze lucrurile pe baza cunoştinţelor acumulate de zeci, sute şi mii de generaţii ori când logica funcţională pe Pământ nu valorează nici cât o ceapă degerată, atunci suntem victime sigure. Partea proastă e că nici nu putem schimba nimic, nu avem pe ce bază să emitem altfel de raţionamente, mintea noastră, deşi este în stare să înţeleagă orice lucru nou, face asta doar după ce experimentăm, nu reuşeşte să determine dinainte toate posibilităţile. De asta am pierdut jumătate din efectivul nostru de soldaţi. O sută de mii de oameni plătiţi tribut pentru ceva ce nu ne-am putut închipui.

Am studiat transmisia automată a navetei cu care aterizaseră cei patruzeci de soldaţi şi de abia la a treia vizionare am reuşit să identificăm agresorii. Se mişcau atât de repede încât ochiul nostru nu observa deplasările lor lungi de zeci de metri. După cum au arătat măsurătorile, atingeau cu uşurinţă patruzeci de metri pe secundă, timp insuficient ochiului să-şi schimbe măcar focalizarea.

Oamenii noştri au aterizat undeva la 70-80 de metri de naveta celor de pe Explorer. Afară nu se mişca nimic, era o după amiază de-a dreptul banală. Temperatura se apropia de cincizeci de grade, deşi Soarele bătea razant, un vânt răzleţ ridica uneori mici vârtejuri de praf şi nisip, înfiora frunzele albăstrui ale copacilor aflaţi la treizeci de paşi, cerul bătea înspre violet văzut de pe planetă şi enormul disc al unei Luni ce avea dimensiuni duble faţă de satelitul natural al Pământului atârna pe cer ca o imensă picătură de sânge. Nu era nici cel mai mic semn de pericol, aşa că sergentul şi-a dat jos casca de

protecţie în uşa modulului şi şi-a şters transiraţia de pe frunte. A rămas apoi cu casca într-o mână şi cu minilaserul în cealaltă. La spate purta arma cu proiectile şi aruncătorul de grenade, dar mai mult din obişnuinţă decât din necesitate. Soldaţii i-au urmat exemplul şi şi-au scos şi ei căştile preferând să respire aerul fierbinte al planetei decât amestecul puturos al costumului. Apoi sergentul a dat ordinul de aliniere şi s-a grăbit fiecare să-şi ocupe locul în formaţie. Soldaţii s-au aşezat în trei coloane şi au pornit pe urmele sergentului. Curgea transpiraţia de pe ei ca într-o saună şi cam tot timpul careva era cu plosca de apă la gură. Au parcurs cam jumătate din drum către navetă, erau la mai puţin de zece metri de doi copaci şi toate lucrurile păreau în regulă. Iar în următoarea clipă s-au auzit două păcănituri, două raze laser au erupt către înaltul cerului iar soldaţii noştri zăceau într-un amalgam de mâini, picioare, maţe, capete şi bucăţi de costume sfâşiate în timp ce două umbre se mişcau deasupra mormanului de carne tocată care mai zvâcnea, tremura ori se zbătea pe alocuri. După douăsprezece secunde cronometrate, copacii erau la locurile lor iar unde au stat înainte soldaţii noştri au rămas doar armele, capsele ţinutei, bombeurile şi plăcile de metal din bocanci, alte câteva mărunţişuri precum şi câteva urme de paşi şterse destul de repede de vântul fierbinte ce continua să adie. Tot ce a fost organic fusese mâncat, asimilat sau absorbit de cei doi demoni, cum i-am denumit.

Filmuleţul transmis de modulul cu care soldaţii noştri au aterizat a fost analizat iar si iar, încetinit până a devenit vizibilă mişcarea demonilor aşa că i-am studiat şi iar am ajuns la concluzia că îi cunoaştem. Am greşit crezând că sunt plante când colo erau animale adaptate perfect la mediul lor. Sau mă rog, nu tocmai animale, ci creaturi aflate undeva la graniţa dintre cele două. Aveau trei picioare capabile să devină rădăcini suficient de adânci cât să absoarbă apă şi nutrienţi din sol, şi trei braţe care în majoritatea timpului stăteau întinse pentru a susţine nişte celule adaptate să absoarbă radiaţia solară . Atunci când oamenii s-au apropiat la câtiva metri de ei, demonii şi-au retractat rădăcinile, le-au transformat în picioare, crengile au devenit braţe terminate în trei gheare opozabile, au făcut zob plutonul, au halit tot ce era organic şi s-au reîntors la forma lor mai sărăcăcioasă de hrană imediat ce s-a terminat festinul. Aşadar ţeapă omenire! Scorul era de doi la zero pentru demoni,

căci am căpatat convingerea că aşa şi-au aflat sfârşitul şi supravieţuitorii de pe Explorer.

Atunci, dacă am fi fost oameni deştepţi, ar fi trebuit să ne recunoaştem învinşi, să luăm cei şase sute de mii de colonişti şi să ne întoarcem acasă. Dacă aş fi fost eu la putere nu ştiu dacă făceam asta, dar sunt convins că nici calea aleasă de generalul nostru nu aş fi bifat-o printre opţiuni. Cred că aş fi pus oamenii de ştiinţă la treabă, trimiteam un robot, doi, zece sau câţi erau nevoie ca să captureze un exemplar, îl izolam într-o navetă separată de corpul navei principale şi aşteptam să primesc nişte verdicte finale din partea xenobiologilor. Măcar ştiam exact cu ce avem de-a face.

Generalul Morton nu a avut răbdare pentru aşa ceva, în plus dispreţuia civilii la modul general, indiferent dacă erau cercetători sau colonişti, aşa că nici măcar nu a întrebat pe nimeni nimic, a dat ordin să fim toţi cei douăsute de mii de soldaţi decriogenizaţi, ne-a arătat filmul, ne-a prezentat din două cuvinte situaţia, a concluzionat că trebuie să-i învăţăm minte pe extratereştri şi a ordonat atacul. A îmbarcat jumătate dintre oameni în navete, module şi capsule, a bombardat o vreme din aer pâlcurile de copaci apoi imediat ce a distrus tot pe o rază de câţiva zeci de kilometri a dat ordinul de aterizare şi de începere a ofensivei terestre. Ştiu că este incorectă exprimarea de ofensivă terestră pentru că acţiunea asta nu avea nici o legătură cu Terra, aşa că nici terestră nu se putea numi, dar era ultimul lucru care să-l preocupe pe general. A pornit chiar el în fruntea soldaţilor pentru a arăta acelor nenorociţi de demoni că nu-i bine să se pună cu oamenii. Le-a şi arătat. Au făcut un adevărat măcel, în mai puţin de o zi au curăţat o suprafaţă cât jumătate din Europa. Ştiind că oamenii nu au nici o şansă în faţa vitezei demonilor, nu s-au expus la riscuri, asta după logica umană. Foloseau aruncătoare de grenade şi bombe incendiare teleghidate pentru a distruge răzleţele ţinte rămase în picioare după trecerea navetelor ce împroşcau napalm şi detonau bombe termice. Demonii copaci atinşi de flăcări se umflau ca popcornul apoi explodau în mii de bucăţi, iar cei care scăpau se grăbeau să se hrănească cu bucăţile semenilor demostrând nu doar că sunt animale lipsite de minte, ci şi că la ei canibalismul este o practică străveche. Atunci când Soarele se apropiase de apus în zona atacată de

generalul nostru, acesta a dat ordinul de retragere, îmbarcare şi întoarcere la siguranţa navei mamă aflată pe orbită.

În seara aia am sărbătorit cu toţii victoria, generalul a împărţit decoraţii printre cei mai zeloşi, a felicitat pe alţii, a avansat în grad toţi soldaţii unui pluton, în timp ce noi, cei lăsaţi ca rezervă la bordul Solarisului, regretam că nu am putut lua parte la distracţia de la sol. Atins de beţia puterii, generalul Morton a promis doctorului Spike, cel care era şeful oamenilor de ştiinţă, că în decurs de maxim două luni va extermina până la ultimul demonii şi coloniştii vor putea începe să planteze copaci şi iarbă. Apoi a luat o sticlă de whisky într-o mână, a chemat la raport pe căpitanul Petrarca, o blondă languroasă care îi era amantă, şi s-a retras în cancelarie pentru a asculta în intimitate ce avea fata de declarat. Asta s-a întâmplat la ora 21 după ceasul navei.

La ora 3 şi 16 minute Petrarca a cerut de la unul dintre medicii de gardă o pastilă pentru dureri de cap iar la ora 4 şi 12 minute l-a dus pe general în braţe la cea mai apropiată cabină care funcţiona ca spital. Atunci deja a fost prea târziu pentru noi, eram deja condamnaţi la moarte cu toţii. Cei o sută de mii de soldaţi care debarcaseră pe Hell invadaseră toate cabinetele medicale şi se plângeau de dureri teribile de cap. Aveam doar două mii de medici, dacă îi punem la socoteală pe toţi indiferent de specialitatea lor, cam trei mii de asistente şi câteva sute de persoane în serviciile auxiliare, aşa că nu aveau cum să facă faţă situaţiei. Dar nici dacă ar fi fost douăzeci de mii nu ar fi avut ce să mai facă. După cum ne-a explicat ulterior xenobiologul Sirtis, demonii nu erau nici animale, aşa cum am crezut ultima dată. Erau altceva, o combinaţie bizară de toate formele de viaţă, ceva aproape imposibil de distrus. În momentele de linişte se comportau asemenea plantelor, stăteau la soare şi foloseau energia absorbită prin frunzele lor albastre pentru a procesa mineralele extrase din sol prin radăcini. Odată la câţiva ani deveneau hiper active, îşi retrăgeau rădăcinile şi se împerecheau asemeni animalelor. Organismul femelă depunea un ou fertilizat şi din acela creştea un nou demon. Dacă ajungeau la un număr prea mare pe o suprafaţă dată începeau un război de o violenţă infernală. Alianţe existau numai între membrii aceleiaşi familii şi se luptau cu ceilalţi până rămânea o singură familie în viaţă. Aceasta se hrănea cu resturile celorlalţi

şi câţiva ani era linişte. Dar nici indivizii înfrânţi nu dispăreau aşa uşor. Din punctul acesta de vedere semănau în parte cu meduzele terestre şi în parte cu ciupercile. Distrugerea corpului era percepută ca durere până la un punct, apoi se transforma în plăcere, chiar în extaz. Anumite organe funcţionau ca nişte ganglioni, secretau o enzimă care transforma automat frunzele, rădăcinile şi membrana exterioară ce amintea de scoarţa copacilor în spori. Dacă aceştia ajungeau într-un mediu potrivit prindeau rădăcini, încolţeau şi se năştea o nouă familie. Se relua ciclul de la început, linişte o vreme apoi lupte, distrugere şi renaştere. Adevăratul dezastru era atunci când un spor reuşea să ajungă în interiorul unui alt demon printr-o rană. Acolo nevăzut şi neştiut devenea larvă, migra până în centrul fiinţei, acolo unde cele trei braţe sau crengi erau legate de corp şi unde aveau ei localizat un organ cu funcţii similare creierului uman. Larva mânca înainte de toate acel ganglion care ar fi secretat enzima capabilă să declanşeze producerea sporilor. Apoi mânca tot creierul, continua cu restul organismului inlocuind fiecare celulă consumată cu o celulă proprie şi în câteva zile se substituia demonului care i-a fost gazdă.

Noi nu ştiam nimic din toate astea atunci când o sută de mii se soldaţi urlau de durere, se zvârcoleau şi mureau prin toată nava. Nu am reuşit nici măcar să-i adunăm pe toţi într-un loc când din capetele primiilor morţi au ieşit demonii. Îşi făceau drum către suprafaţă sfârtecând oasele craniului, apoi continuau să-şi devoreze victimele. Ciopârţeau carnea cu oase cu tot folosind cele trei gheare şi îndesau hălcile de muşchi şiroind de sânge şi oasele ce luceau gălbui în orificiul aflat între picioarele lor. Am împuşcat câţiva demoni, şi cum nu erau încă maturi capabili să producă spori, au murit pur şi simplu. Nu puteam folosi armele care ar fi fost într-adevăr eficiente, pentru că astea ar fi putut penetra învelişul navei, iar cu armele cu proiectil solid nu aveam spor. Cred că eu am fost primul care mi-am dat seama că adversarul considerat animal este de fapt fiinţă inteligentă. Era însă să mă coste viaţa. Tocmai împuşcasem un demon ce îşi mâncase victima în proporţie de trei sferturi şi crescuse de la dimensiunea de şobolan, cât aveau toţi când ieşeau din cadavru, până la mărimea unui mânz. La vreo cinci metri un alt demon se hrănea de zor şi când am îndreptat arma către acesta, înainte să fi apucat să apăs pe trăgaci, s-a aruncat

înspre mine. Am avut noroc că picioarele sau rădăcinile sau cum dracu s-or fi numit maţele alea pe care se sprijinea când umbla s-au încurcat în cadavrul din care se înfrupta şi l-au smucit înapoi prin aer. L-am împuşcat şi am fugit pe coridor spre partea din faţă a navei. Acolo era singurul loc în care soldaţii nu aveau ce să caute, şi în concluzie nici demoni nu puteau fi. Alergând şi trăgând spre stânga şi spre dreapta de câte ori îmi apărea în vizor vreun soldat căzut, mă gândeam “oare de ce s-a repezit demonul spre mine?”. Apoi brusc mi-am dat seama şi gândul m-a lovit în asemenea măsură, încât m-am oprit locului de parcă mi-ar fi crescut şi mie brusc nişte rădăcini. Creatura chiar dacă nu avea ochi într-un fel sau altul a văzut ce s-a întâmplat cu semenul său şi a învăţat că obiectul din mâna mea reprezintă o ameninţare. Am continuat să alerg, după o clipă de ezitare în care m-am gândit dacă mai are sens să încerc să mă opun în condiţiile astea. Mi-am zis însă că prefer să mor luptând pentru viaţa mea decât să stau în faţa lor la fel de neajutorat cum stă un viţel în faţa măcelarului. Urlam cât mă ţineau plămânii şi adunam soldaţii rămaşi în jurul meu. Cei pe care îi întâlneam intrau în formaţia organizată de mine fără să pună întrebări, unii cădeau doborâţi de demoni, alţii reuşeau să mă urmeze, de câteva ori a lipsit foarte puţin ca să fiu împuşcat de proprii noştri oameni, dar după doi kilometri de alergătură am reuşit să ajung la sasul care despărţea partea de navă rezervată navigatorilor, personalului de întreţinere a navei şi laboratoarelor de cercetare. Aveam cu mine treizeci de soldaţi din o sută de mii. Ştiam că cei care au coborât pe planetă erau deja toţi morţi, dar am sperat să-şi dea seama cât mai mulţi dintre ceilalţi că trebuie să se îndrepte spre partea din faţă a navei. Într-adevăr, au sosit câţiva, dar mult mai puţini decât mă aşteptam.

După o oră de aşteptare cu armele în mâini, adăpostiţi în spatele unei baricade improvizate, numărul nostru a ajuns la trei sute, după încă o oră eram vreo cinci sute. Răzleţ şi tot mai rar, continuau încă să vină oameni. Ultimul a trecut pragul sasului cu aproape patru ore după noi, cu el eram 764 de soldaţi. Apoi nu a mai venit nimeni. Am închis şi sudat uşa care ne despărţea de restul navei.

Comanda a fost preluată de singurul ofiţer supravieţuitor, un lup bătrân pe nume Lando. Era doar locotenent, dar cum toţi ceilalţi erau morţi, sarcina răspunderii a căzut pe umerii lui. Ne-

a aliniat, a întocmit rapid o listă cu toţi soldaţii şi ne-a ordonat să ne verificăm unul pe altul de răni. Cei 126 care aveau răni deschise mai grave decât o zgârietură superficială au fost izolaţi într-o cabină. Nu au comentat şi nu s-au opus. După cele întâmplate, au înţeles că trebuie să fim pregătiţi de orice şi că nu ne mai putem permite să acţionăm pe bază a ceea ce credem, ci doar strict pe baza a ceea ce ştim şi verificăm riguros.

Cât timp sergentul desemnat să se ocupe de această problemă a numit gărzile din faţa cabinei celor izolaţi, locotenentul a adunat tot personalul disponibil. Dintre navigatori lipseau doar şase oameni, dar dintre oamenii de ştiinţă singurii care au scăpat au fost cei câţiva care erau într-atât de pasionaţi de ce făceau încât au uitat să plece la somn la ora potrivită. Asta însemna 632 de oameni din 40000.

Nu are sens să vă tot înşir cifre, ajunge să vă spun că dezastrul depăşea orice închipuire. Eram convinşi că mai sunt supravieţuitori izolaţi pe alocuri prin navă, dar nu aveam nici o şansă să ajungem la ei. Se descurcau sau mureau, după cum le era norocul. Marea noastră problemă nu erau soldaţii izolaţi cine ştie unde în grupuleţe sau individual, ci coloniştii care îşi dormeau somnul liniştit în capsulele lor de criogenizare, în partea din spate a navei. Nu aveam cum să ajungem la ei, şi chiar dacă am fi găsit o metodă, tot nu aveam cum să-i ajutăm. Dacă îi decriogenizam, nu făceam altceva decât să-i sculăm pentru a muri. Am dezbătut problema asta cu oamenii de ştiinţă şi cu locotenentul al cărui locţiitor am fost numit şi am ajuns la înţelegerea de a nu face nimic. Un xenobiolog, al cărui nume nu am reuşit să-l reţin, zicea că s-ar putea ca demonii să nu-şi dea seama că acele capsule conţin fiinţe care le-ar putea servi drept hrană şi să le lase în pace.

Aşa că am stat cuminţi şi aşteptam o soluţie din partea cuiva, dar nu avea nimeni nici o idee. Cercetătorii ne cereau cu insistenţă să le furnizăm câteva cadavre de demoni pentru a avea ce să studieze în căutarea unei rezolvări, dar noi nu mai aveam de unde să le luăm. Uşa sasului era sudată şi degeaba am fi deschis-o, cadavrele lăsate în urma noastră au fost mâncate deja de supravieţuitori. O vreme am urmărit pe monitoare mişcările acestora dar am renunţat foarte repede la această practică. A fost suficient să vedem un grup de soldaţi

descoperit de un extraterestru pentru a avea suficiente motive de coşmar pentru toată viaţa. Apoi, tocmai când am ajuns să cred că mai rău nu poate să fie, m-a chemat locotenentul.

Era în camera de pilotare, acolo unde navigatorii supravegheau sistemele de direcţionare şi de propulsie a navei şi de unde puteau fi accesate camerele de luat vederi din întreaga navă. De cum am intrat pe uşă, paloarea cadaverică a celor adunaţi în faţa unui monitor m-a convins că acolo sunt imagini pe care nu vreau să le văd. A trebuit însă să mă uit, ordin de la locotenent. A zis că avem obligaţia morală de a nu ne sustrage de la nici un lucru neplăcut, dacă acesta ar putea să ne ofere nişte date care să ajute la găsirea unei soluţii, iar eu m-am supus. Am văzut haita de demoni care a pătruns în sectorul rezervat capsulelor de criogenizare, am văzut cum au studiat coloniştii adormiţi şi cum au început să-i tragă afară din tuburile lor şi să-i mănânce. Ne consolam şi ne încurajam reciproc, spunând din două în două minute că e bine măcar că amărâţii nu simt nimic. Nu ştiu cât aş mai fi rezistat să mă uit la acele imagini, dar nici într-un caz nu mult. Încă încercam să mă stăpânesc când un demon a tras afară o fetiţă blondă de maxim zece ani, i-a frânt şira spinării cu o smucitură a ghearelor şi a început să-şi îndese între picioare jumătatea superioară al acelui copil nevinovat, ce a murit înainte să fi apucat măcar să trăiască. În acest punct nervii locotenentului au clacat. A sărit în picioare, a strigat la mine să-l urmez şi s-a dus ţintă la sasul sudat.

-Deschideţi uşa imediat! Este un ordin, soldaţi. Doi rămâneţi să vă ocupaţi de treaba asta, tu şi tu – a arătat doi oameni la întâmplare. - Ceilalţi echipaţi-vă de luptă. Ieşim peste ei fraţilor, în mama lor de căcănari, şi nu ne întoarcem până ori aducem un cadavru de demon ori murim cu toţii.

Aşa am şi făcut. De cum s-a deschis uşa am năvălit afară, ne-am desfăşurat în evantai în faţa intrării şi am pornit în grupuri de câte şapte în căutarea demonilor. Fiecare soldat purta echipament complet, inclusiv microcom-urile introduse în urechi. Ordinul era de a împuşca un demon, apoi retragerea urgentă şi anunţarea concomitent a celorlalţi că misiunea a fost îndeplinită.

În douăzeci de minute numărul nostru a scăzut la jumătate şi încă nu reuşisem să-i venim de hac nici unui

nenorocit. Atunci a murit locotenentul. A sărit un demon pe el de undeva din tavan, de unde nu se aştepta nimeni. Am blestemat în timp ce ţineam trăgaciul apăsat şi împroşcam gloanţe în jur fără să-mi mai pese că aş putea să împuşc şi câţiva dintre oamenii noştri. E bună şi nebunia la ceva, dacă nici eu nu ştiam ce fac, nu puteau nici ei să-mi intuiască mişcările şi din calea glonţului nu se puteau feri nici cu toată viteza lor incredibilă. Am reuşit să dobor trei demoni, doi au căzut din tavan ca nişte carămizi gigantice, al treilea a fost cel care trăgea de locotenentul mort pentru a-l duce suficient de departe cât să-l poată mânca liniştit. Ceilalţi doi soldaţi care mai trăiau din grupul nostru de şapte s-au aruncat înainte şi trăgând în disperare au început să târască cadavrul unui demon. Am apucat şi eu o gheară cu o mână şi continuam să împrăştii gloanţe în jur. Am cerut întăriri prin microcom şi după câteva secunde lungi cât o zi întreagă, de pe un coridor au apărut trei soldaţi, apoi încă trei. Trăgeam pe rând foc de acoperire şi transportam ditamai mortăciunea. Am respins nu mai puţin de cinci atacuri, am pierdut trei oameni, dar am reuşit să ne întoarcem cu demonul mort.

În apropierea sasului ne-au ieşit în întâmpinare cei lăsaţi să păzească intrarea ultimului nostru refugiu şi ne-au ajutat să respingem demonii care se lansau iar şi iar în atac. Nu ne vroiau pe noi într-atât cât voiau cadavrul tovarăşului lor. Nu că le-ar fi păsat de semenul lor, ci pentru că era hrană. Un om avea maxim o sută de kile, pe când demonul ucis de mine avea pe puţin un sfert de tonă. Dar nu am renunţat la trofeul nostru, l-am tras prin uşa rotundă a sasului, am expediat încă o rafală în lungul coridorului şi m-am ferit din drum. Tocmai la timp pentru a nu fi atins de demonul care s-a aruncat înăuntru prin deschidere. Soldatul de după uşă a avut prezenţa de spirit de a nu se preocupa de demonul care ne-a invadat refugiul ci s-a grăbit să închidă uşa înainte să mai apuce vreunul să treacă şi asta ne-a salvat. Cel care a pătruns a ucis doi oameni dar a sfârşit ciuruit. Uşa a fost sudată la loc, în timp ce se auzea prin ea cum ni;te gheare ascuţite scrijelesc oţelul dur.

Ieşirea ne-a costat viaţa a patru sute patru oameni, dar am obţinut cadavrul atât de important. Am pus la lucru personalul ştiinţific şi le-am zis că vreau să lucreze continuu până îmi oferă o soluţie de exterminare a extratereştrilor.

Indiferent cum ar fi fost şi cât ar fi fost de puternici, ştiam că trebuie să aib[şi ei un punct slab.

După alte patru zile în care cercetătorii nu au ajuns la nici un rezultat notabil, am crezut că-l împuşc pe xenobiologul acela idiot, care făcuse şi presupunerea că demonii nu-şi dau seama că oamenii criogenaţi sunt mâncare. A început să-mi vorbească admirativ de cât de formidabil sunt aceştia clădiţi, când eu tocmai priveam cât de formidabil au mâncat nenorociţii şi ultimii colonişti. Am ridicat deja arma să trag şi a fost nevoie să-mi adun întreaga capacitate de stăpânire de sine pentru a nu apăsa trăgaciul. Cu chiu cu vai m-am abţinut şi nu l-am împuşcat. I-am tras doar un dos de palmă de s-a dus de-a berbeleacul prin laborator, a răsturnat un dulap plin de substanţe şi a rămas leşinat lângă masa pe care era întins cadavrul demonului. Am plecat din laborator, pentru că îmi venea să sparg toate capetele deştepte adunate acolo degeaba.

Nu am reuşit să ajung înapoi între soldaţii mei, când am fost chemat urgent înapoi în laborator. Am mers fuga temându-mă de un nou dezastru, iar în urma mea veneau alergând soldaţii, convinşi si ei că e vorba de ceva rău.

În usa laboratorului mă aştepta Sirtis, celălalt xenobiolog, cel pentru care aveam tot respectul pentru că îl merita.

- Hai să-ţi arăt ceva.

Am pornit pe urmele lui şi m-am relaxat văzând că nu se agită şi că nu-i speriat. M-a condus direct la masa lângă care stătea încă leşinat idiotul şi mi-a cerut să pun mâna pe cadavrul demonului. Temător am întins mâna şi am făcut ce mi-a cerut. Era ceva schimbat după cum mi-am dat seama din prima clipă. Am lovit cu unghia o porţiune a trunchiului acolo unde înainte stătea întins un fel de piele de consistenţa şi textura scoarţei de copac. Acum a sunat diferit şi am spus primul lucru care mi-a trecut prin cap.

- Plastic. Parcă ar fi din plastic.

- Cred că chiar este plastic, îmi răspunse Sirtis. Întrebarea este de ce s-a transformat astfel şi dacă ne ajută cu ceva acest lucru.

Nu ştiu cum, dar brusc mi-am amintit de anii de şcoală şi de cât mi-am mâncat eu nervii cu chimia organică. În principal cu polimerizarea care mi-a scos peri albi. Era şi metoda cea mai utilizată de a obţine mase plastice aşa că…

- Cheamă un chimist, Sirtis. Vreau să-l întreb ceva.

După câteva clipe stătea în faţa mea un tip pirpiriu cu nişte ochi incredibil de albaştri. I-am zâmbit involuntar, pentru că ceva din felul în care mă privea îl făcea simpatic.

- Domnule chimist...

- Sunt doctor, mă întrerupse pirpiriul. Apoi văzând că mă uit întrebător la Sirtis a continuat. Doctor în chimie.

I-am zâmbit iar.

- Ia zi-mi doctore, cât crezi că-ţi ia să-mi spui ce catalizator a determinat reacţia de polimerizare în cazul acestui individ?

Doctorul a pipăit demonul, s-a aplecat şi a mirosit plasticul, a luat câteva cioburi de jos şi le-a mirosit şi pe astea. A apropiat de nas de câteva ori un ciob, a dat din cap ca un om care tocmai a purtat o discuţie în contradictoriu cu el însuşi şi a ieşit învingător, apoi mi-a răspuns:

- Zece secunde.

- Ce zece secunde?

- Atât îmi ia.

Off. Mi-am dat seama că simpatizatul meu, deşi este un excelent chimist, ca om e puţin într-o ureche.

- Hai zi odată doctore, nu mă mai fierbe.

- E tritil aluminiul. Să-mi anunţ colegii că aveţi nevoie de substanţa asta? Îl putem produce în cantităţi industriale.

- Fă-o!

Nu am aflat niciodată ce substanţe organice circulau prin organismul demonilor de se producea în ei polimerizarea şi nici acum nu sunt curios, mi-a fost deajuns să ştiu că stropindu-i cu această banală substanţă îi scot din circulaţie pentru întotdeauna. Am şi făcut-o. Nu pentru a fi eroul omenirii şi nici pentru a fi considerat criminal după trecerea a câţiva ani, ci pentru toţi acei sărmani oameni care, împinşi de la spate de sărăcie şi de lipsa de orizont, s-au îmbarcat pe o navă în căutarea unui viitor mai bun şi au sfârşit ca hrană în maţul sau cum măsa-n cur s-o numi ce aveau demonii.

Am exterminat până la ultimul individ o întreagă specie extraterestră inteligentă şi nu numai că nu-mi pare rău, dar sunt chiar mândru că am făcut-o. Şi spre binele vostru, al celor care mă consideraţi criminal când mergeţi şi pipăiţi pentru bani grei corpul plastificat al demonilor, sper să nu mă fi înşelat şi de data

asta. Altfel veţi ajunge şi voi să deveniţi hrană, ori să scăpaţi – dar să vă trăiţi tot restul vieţii în izolare absolută, pe faţa nevăzută a Lunii, fără nimic viu în jur care s-ar putea dovedi altceva decât credeţi.